

THRILLER

Výkřik do tmy

MANUELA MARTINI

FRAGMENT

Thriller

Výkřik do tmy

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Manuela Martini
Thriller – Výkřik do tmy – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

THRILLER

Výkřik do tmy

MANUELA MARTINI

 FRAGMENT

Manuela Martini se narodila v roce 1963 v Mohuči. Studovala historii a literární vědu v Mohuči a v Mnichově a posléze jistou dobu pracovala v reklamní branži a podílela se na natáčení dokumentárních filmů. Po několika letech strávených v Austrálii dnes žije ve Španělsku a píše zejména detektivky a romány pro dospělé. *Výkřik do tmy* je její druhý román pro mládež.

JEDNA

Zůstaň, kde jsi, nebo budeš trpce litovat!

Černé na bílém. Vytištěné na obyčejném papíře. Na obálce není uvedený odesílatel. Dopis je adresovaný Franzisce Krauseové. I adresa je vytištěná. Razítko z Mnichova. Odesláno předešlým.

Zase papír složím, strčím ho zpátky do obálky a nacpu si ji do kapsy mikiny. Když zavírám schránku, třesou se mi prsty. Se třemi dopisy pro mé rodiče vejdu do výtahu, zmačknu sedmičku a zadívám se do zrcadla na stěně. Vzápětí před ním s vyděšeným pohledem ucuknu. *To přece nejsem já!* křičí můj vnitřní hlas.

Dveře se zavrou a výtah se dá s trhnutím do pohybu. Chci utéct z tohoto vězení ozářeného neonovým světlem, chci pryč, někam, kde mě nikdo nezná, a já můžu předstírat, že jsem někdo jiný. Opatrně sáhnu do kapsy, jako bych doufala, že tam žádný papír není a já měla jenom zlý sen. Ale do prstů mě řízne ostrá hrana...

Zůstaň, kde jsi...

Přinutím se pohlédnout svému zrcadlovému odrazu do očí. *Chceš se celý život děsit sama sebe a takových dopisů?*

Zmačkám papír do kuličky.

Pojedu.

O dva dny později sedím ve vlaku. Kolín nad Rýnem – Prien – Kinding. V Kindingu se to stalo. Přesně před rokem. V Kindingu se můj život rozpadl na *předtím* a *potom*.

„Snaž si vzpomenout, Franzisko. Je to tvoje jediná šance, jak pochopit sama sebe,“ řekla mi moje psychiatrická, doktorka Pohlmannová, když mě propouštěla. Přikývla jsem. A myslela jsem

na to, co si myslí ostatní, včetně mých rodičů: „Ještě dobře, že si na nic nepamatuje, jinak by z toho nevyvázla tak lacino.“

Já jsem doktorku Pohlmannovou poslechla. Od okamžiku, co se to stalo, se snažím vzpomenout si na ten příšerný čin, který mi změnil celý život. Každý den se pokouším vylákat z paměti nejstrašnější minuty svého života. Marně.

Trpím posttraumatickým stresovým syndromem spojeným s amnézií. Jinak řečeno zažila jsem něco hrozného a cosi ve mně odmítá vydat vzpomínky na onen strašlivý okamžik. Doktorka Pohlmannová říká, že je to jakýsi obranný mechanismus lidské duše, který brání tomu, abych si vzpomněla na důležité části traumatu.

Chybějí mi minuty. Rozhodující minuty mého života.

Pokaždé, když zavřu oči a chci si vzpomenout na ony minuty minulého léta, je to, jako kdybych se ocitla na jezeře a obklopovala mě hustá mlha. Dokážu si docela dobře vybavit, co se stalo až do onoho okamžiku. Pamatuju si, jaké to bylo, když jsem znovu otevřela oči. Avšak rozhodující chvíle se ztrácí v oné bílé, neproniknutelné mlze. Čím zoufaleji se jí snažím uniknout, tím hustěji mě obklopuje.

„Neměla bys tam jezdit,“ řekla mi máma dnes ráno, když jsem přišla do kuchyně s cestovní taškou, abych se rozloučila. „Stalo se to přece přesně před rokem.“

Neodpověděla jsem, protože bych musela říct: *A právě proto pojedu.* Pozitíří se v Kindingu koná letní párty Augustinova gymnázia. Tak jako každý rok – a jako loni. To jsme ještě bydleli u Chiemského jezera, to jsem ještě chodila na Augustinovo gymnázium – a byla jsem i na letní párty.

Celé týdny jsem si lámala hlavu, jestli se mám do Kindingu – do minulosti – doopravdy vydat. Skutečně na to mám? Vydržím to? A můžu to udělat našim? Trápí se kvůli mně. Co se to stalo, mívá táta často angíny. A máma špatně spí.

O anonymním dopise jsem neřekla ani mámě, ani tátovi.

Za okénkem vlaku se míhá krajina. Je to jako můj život, napadne mě. Stal se ze mě divák a bojím se vrátit zpátky na jeviště, bojím se sama určovat svou roli. Stala jsem se neviditelnou. A pak přišel ten dopis. *Zůstaň, kde jsi, nebo budeš trpce litovat.* Ruka mi mimoděk vklouzne do kapsy mikiny. Nedokázala jsem ten zmuchlaný papír vyhodit. Kdo vlastně věděl o mém plánu vydat se do Kindingu?

Leonie, Maya a Vivian. Před týdnem jsem s nimi telefonovala a řekla jim, že chci přijet na párty. „Vážně si myslíš, že je to rozumné?“ zeptaly se mě.

Stály při mně jako jediné z mé bývalé školy. Posílaly mi dopisy na psychiatrickou kliniku, na které mě po dvoutýdenní vazbě léčili kvůli traumatu. Ovšem pokud ty tři věděly, že přijedu, pak to zaručeně věděla polovina Kindingu...

Takové moje kamarádky zkrátka jsou. Vjedeme do tunelu a já v okénku vlaku vidím, že se usmívám. Jejich slabosti mají v sobě náhle něco laskavého, protože si uvědomuju, jak jsou mi blízké.

Mám jim povědět o výhrůžném dopise?

Vlak se vynoří ze tmy a já napjatě vykouknu z okna. Je to můj zvyk: pokaždé, když vyjedu z tunelu, očekávám, že budu v jiném světě. Ale krajina se nezměnila, kolem jsou stejné zelené louky, stejné kopce. Stejně počasí.

V kapse džínové bundy nahmatám jablko. Máma mi ho ráno zabalila a přidala i chleba se sýrem. Věděla, že se nenechám zastavit, že bych se do Kindingu rozjela, dokonce i kdyby mi to s tátou zakázali.

Někdy si myslím, že ze mě mají strach. Najednou jsem jim cizí. Jejich jediná dcera je zklamala – nemusejí to ani vyslovit, čtu to z jejich otupělých pohledů, vidím to v jejich nepřírozených úsměvech.

Nedávno, když jsem zase jednou nemohla usnout, protože myšlenky mi v hlavě nepřestávaly vířit, jsem si šla do kuchyně pro sklenici vody. Vtom jsem z ložnice zaslechla mámin hlas. „Kde jsme jen udělali chybu? Proč je taková?“ Táta si povzdechl a pak řekl, že se každý den modlí, aby se komisař Winter nerozhodl znovu otevřít můj případ.

Přesně tím totiž komisař Winter po mém propuštění vyhrožoval. „Takhle lacino z toho nevyvázneš, děvče!“ prohlásil a pevně se mi zadíval do očí.

Osobně se ho dotklo, že mě pro nedostatek důkazů musel propustit z vyšetřovací vazby. Když jsem pak byla na klinice, počítala jsem skoro každý den s tím, že se zničehonic objeví a začne mě zase vyslýchat. Ale on nepřišel.

Projždíme dalším tunelem a já se kvapně odvrátím od okénka, jako by se tam odrážely jeho chladné šedivé oči, a ne ty moje. Vím, že je to nesmysl, ale nedokážu na komisaře Wintera přestat myslet. Slyším jeho hlas tak blízko a zřetelně, jako kdyby seděl těsně vedle mě a šeptal mi do ucha: „Hluboko uvnitř máš něco, co nechce vidět pravdu, děvče. Věř mi, to se pachatelům stává často. Nedokážou si přiznat, že to doopravdy udělali. Potlačují čin tak dlouho, dokud sami sebe nepřesvědčí o své nevině. Anebo ještě hůř – dokud si nemyslí, že se proti nim spíkl celý svět a chce je dostat za mříže.“

Winter mi to opakoval pořád dokola. Jednou se mu při tom na rtech objevil triumfální úsměv.

Nedokážu uvěřit, že bych patřila k takovým lidem, ale co už o sobě člověk ví? O svých propastech, temných stránkách, černých zákoutích vlastní duše?

Proto jsem se vydala na cestu. Proto jsem se rozjela do Kindingu, protože dokud tahle zákoutí neprobádám, budu se bát, že se to může stát znovu. Že bych to mohla udělat znovu. Trápí mě ta černá díra, kterou v sobě mám. Je to, jako by v ní žilo jakési zlé,

divoké zvíře, které jen čeká na příležitost zaútočit a vrhnout se na novou oběť. Mám ze sebe strach.

Würzburg. Podle jízdního řádu zbývají ještě dvě hodiny, než dorazíme do Prienu u Chiemského jezera. Přistoupí několik lidí, starší dvojice s batohy a teleskopickými holemi se usadí u okénka na opačné straně chodbičky. Pěší turistika mi vždycky připadala nudná, ale když jsem byla ve vězení, najednou jsem hrozně toužila vylézt na nějakou vysokou horu a dívat se z vrcholku do nekonečné krajiny. Kolem mého otevřeného kupé projde mladý Asiat s průvodcem v ruce, na okamžik zaváhá a pak se přece jen posadí jinam. Oddechnu si.

Dny ve vězení způsobily, že jsem přecitlivělá. Pět metrů vysoká zeď s ostnatým drátem, zamřížovaná okna, kovové dveře. I když ráno odemkli cely, pocit stísněnosti zůstal. A večer pak zase cinkání klíčů, chladné, kovové klapání zavíraných dveří. Bála jsem se, že se v té úzké místnůstce zadusím, a byla jsem nervózní z blízkosti dalších lidí. Ani měsíce na klinice, kde mě ubytovali v jednolůžkovém pokoji, nedokázaly vzpomínky na vězení vymazat.

Vlak se dá konečně znovu do pohybu. Nehybnost už skoro nedokážu unést. Miluju mnohahodinové procházky. Když musím být delší dobu v jedné místnosti, začnu po čase přecházet sem a tam jako lvi nebo tygři v zoologických zahradách.

Hrozně škrábu, ale už jsem nenašla místo u stolku, takže jsem si sešit musela položit na koleno, jinak to nešlo. Doktorka Pohlmannová říkala, že mi pomůže, když si budu zapisovat věci, které si vybavím. Když budu vůbec psát. Uspořádávat si myšlenky. Když zastavím ten kolotoč, co se mi točí v hlavě.

Kolem se míhají průmyslové areály. Do okna buší kapky deště. Dívám se, jak se tříští a stékají dolů jako bezpočet slz, dokud je nakonec nesfoukne vítr.

První dny ve vězení jsem proplakala. Ale pak to přestalo.

Zničehonic. Bylo to, jako by se v mém nitru něco zlomilo a já už necítila žádnou bolest. Jako bych už necítila vůbec nic.

Dívky, které čekaly na soud kvůli krádežím v obchodech, přepadením nebo poškozování cizího majetku, se mi vyhýbaly, některé ze mě měly dokonce strach. Ještě si pamatuju první den. Byl ze všech nejhorší. Ostatní si mě měřily, sledovaly každý můj krok, každé slovo, každý pohyb. Koneckonců jsem provedla něco mnohem horšího, než ony.

Sympatická mi byla jenom jedna z nich. Katie. Nikdy neřekla, kvůli čemu sedí. Vůbec mluvila jen hodně málo. Ale každá její věta mě přiměla přemýšlet.

A potom jsem ohluchla. Už jsem neposlouchala, o čem se baví ostatní holky z mé cely. Nevnímala jsem jejich obavy z toho, že si jejich kluci najdou jinou, nebo řeči o celebritách, jejichž aféry lačně hltaly. Místo toho jsem ležela na posteli a přemýšlela.

Neustále mě vyslýchali, neustále jsem jim dávala tytéž odpovědi. A pokaždé jsem přitom narazila na velkou černou díru, na otázku, proč si nemůžu vzpomenout.

Po té události se moji rodiče přestěhovali z Kindingu do Mni-chova, do anonymního věžáku na jižním okraji města. Když se jich sousedi ptali na děti, odpovídali, že dcera je právě na vzdělávacím kurzu.

V prvních dnech po propuštění z kliniky jsem vůbec nevycházela ze svého pokoje. Přitom jsem tolik toužila po širém nebi nad hlavou. Měla jsem však strach z lidí, z jejich pohledů, z jejich pohybů, děsila jsem se toho, že mě na ulici někdo osloví. Neustále jsem žila ve strachu, že mi kdosi položí ruku na rameno a prohlásí: *Ty přece patříš za mříže!*

Před třemi měsíci dostal táta novou práci v Kolíně nad Rýnem. Od té doby tam bydlíme, opět v anonymním bloku domů, jako by se rodiče se mnou museli celý život schovávat.

Venku už konečně nejsou vidět žádné šedivé budovy. Připadá

mi, že uplynuly celé hodiny, přitom to musely být pouhé minuty. Krajina za oknem je teď nádherně zelená. Upršené léto. Snad nebudou muset slavnost u jezera zrušit, napadne mě.

Během pobytu ve vězení, kdy jsem nebe nad sebou viděla jenom jako čtverec nade dvorem a skrze zamřížované okénko cely, jsem si často přála, abych mohla stát venku a kůži mi smáčel déšť. Jednou ráno jsem napsala písničku. Přišla ke mně sama od sebe.

*Raindrops are falling
Outside not here.
I wish I were there
Where rivers flow
And the wind whistles
Our song.*

*A sunray is falling
Into my prison cell.
Do you still remember
The color of my eyes?
The sound of my voice?
Time is the enemy.*

Zpívala jsem si tu písničku docela potichu, když jsem nemohla spát, i později na klinice, a zpívám si ji ještě pořád. Pomáhá mi přežít.

Zavřu oči. Pálí mě. Vždyť skoro nespím.

Co když jsme se pohádali? Nebo za to může alkohol a ta prokletá mrňavá pilulka? Nemůžu si vzpomenout.

Noc, kdy probíhala letní párty. Maurice a já. Vidím to všechno před sebou jako momentky ve fotoalbu. Maurice a já v loděnici. Lodka se houpá na vlnách, ve kterých se třpytivě odráží měsíční světlo. Jeho ruka na mé šiji. Jeho obličej, který se pomalu blíží

k mému. Polibek. Nakonec zvednu těžké, staré veslo – chtěli jsme si přece vyjet na jezero. Dunivý úder.

A pak... ano, pak následuje ta velká černá díra, okamžik, který mi zmizel z paměti.

Když se proberu, držím veslo ještě stále v ruce. A přede mnou leží Maurice, zátylkem se opírá o stěnu loďky. Na spánku krvácející rána, kterou jsem mu způsobila úderem vesla.

Jeho oči jsou prázdné.

Já ho zabila.

DVĚ

Minulost

Poprve jsem ho potkala hned druhý den v nové škole. Vlastně jsem tam po prvním dni už nikdy nechtěla jít, protože Kinding byl úplně jiný svět, do kterého jsem zaručeně nezapadala. Svět, ve kterém hrály prim značky jako D&G, Lacoste, Hilfiger a podobně.

Nikdo nenosil džínsy z H&M jako já. Fakticky nikdo. Připadala jsem si, jako bych na sobě místo oblečení měla pytel od brambor.

Nikdo neměl tak nemožný mobil jako já – Nokii, kterou sice nebylo možné označit za zastaralou, ale prostě to nebyl iPhone ani BlackBerry.

Nikdy v životě jsem si nepřipadala jako člověk druhé kategorie, ale v téhle třídě ano. Pro většinu spolužáků jsem byla jednoduše vzduch.

Ale moje výsledky, především v matematice a ve fyzice, byly tak dobré, že se mě naši rozhodli za každou cenu poslat na školu s nejlepšími učiteli. A to bylo bohužel právě Augustinovo gymnázium.

Všimla jsem si ho tedy, když jsem šla ráno přes školní dvůr. Slunce svítilo, byl začátek léta a vzduch voněl šípkovými růžemi a byl ještě pořád trošku vlhký po noci. První hodinu jsme měli dějepis a já doufala, že tu nejsou o moc dál než na mojí staré škole. Naši očekávali, že si udržím svou dvojku...

Myslela jsem na dějepis a pak se najednou objevil on – uprostřed všech těch obličejů jsem náhle spatřila jeho tvář. Do čela mu padaly tmavé kudrny a jeho oči hleděly přímo do mých, jako

kdyby čekal jenom na mě. Všichni kolem nás si povídali, poštuchovali se a smáli, jenom my jsme mlčeli a dívali se na sebe. Bylo mi, jako kdyby se čas zastavil, jako kdyby mě jeho oči volaly k sobě, na místo, které jsem hrozně dlouho hledala.

Samozřejmě jsem věděla, že je to nesmysl, ale přesto jsem to v té chvíli tak cítila. Museli jsme se potkat už dřív, v nějakém minulém životě.

A pak jsem si najednou uvědomila, že stojím uprostřed davu lidí, kteří si mě pohrdavě prohlížejí. Cítila jsem, jak rudnu. Rychle jsem odvrátila pohled a spěchala pryč, oči jsem upírala na svoje tenisky, které mi najednou připadaly příliš staré a špinavé.

Jsi úplně pitomá, Franzisko! nadávala jsem si v duchu. Fakticky si myslíš, že by se o tebe takový kluk vážně zajímal? Má jako všichni ostatní značkové džínsy, nejnovější sluneční brýle značky Ray Ban a i ta jeho košile vypadá pěkně draze. Co by na tobě někdo takový asi viděl?

Ulevilo se mi, když jsem zjistila, že míří do jiné třídy. Chodil do paralelky. Díkybohu.

Přesto jsem na něj ten den musela neustále myslet. O přestávce jsem se po něm rozhlížela po dvoře, nikdy jsem ho ale nezahlédla. Odpoledne jsem se stěží dokázala soustředit na úkoly. Blázníš, říkala jsem si, vyhoď si ho z hlavy! Proč by se o tebe měl zajímat, když všechny holky v tvém věku vypadají líp? Mají lepší oblečení, jsou vyšší, hubenější a blondatější, mají delší vlasy, delší nohy a chodí perfektně nalíčené. Když jsem seděla ve třídě a tajně pozorovala svoje spolužačky, připadala jsem si neohrabaná, ošklivá a nezralá. Nikdy předtím jsem se necítila tak mizerně.

Ve staré škole jsem byla prostě průměr. Prakticky žádná z mých kamarádek nechodila na vyučování namalovaná ani nenosila nápadně drahé oblečení. Když někoho přivezli do školy autem, bylo to normální kombi nebo malý rodinný vůz. Ale tady v Kindingu jezdili všichni drahými mercedesy nebo džípy,

vždycky dokonale nablýskanými, a v kufru byla nezřídka k vidění taška s golfovými holemi nebo labrador.

Já jezdila na kole. No aspoň že to bylo horské kolo, třebaže ne nejdražší model. Spousta ostatních měla mopedy nebo motorky. Taky by se mi to líbilo. Ale naši tvrdili, že pojištění je moc drahé. Dokonce jsem si pohrávala s myšlenkou, že si najdu brigádu, abych si na moped vydělala. O letních prázdninách – až se ostatní rozjedou na Sardinii nebo na Floridu nebo do Švýcarska...

Jmenoval se Maurice, což jsem zjistila druhý den ráno, když jsem si na dvoře zamykala kolo. Vystoupil z černého mercedesu a zamířil ke školní bráně. Taška značky Lacoste se mu ležérně houpala na pravém rameni. „Ahoj, Maurici!“ křikli na něj dva kluci, kteří právě parkovali své motorky.

Hrála jsem si se zámkem kola, abych „náhodou“ vzhledla právě ve chvíli, kdy dorazí ke svým přátelům. *Hlavně nezrudni!* poručila jsem si, napočítala v duchu do pěti a konečně zvedla hlavu. Jenže to už se otočil a šel s kamarády přes dvůr do školy.

Měla jsem na sebe pořádný vztek. Proč mám jenom takové zábrany? Ve staré škole, ve starém životě bych si nikdy nelámala hlavu nad tím, jestli se mám, nebo nemám podívat na nějakého kluka. Ale tady bylo všechno příliš třpytivé, nablýskané, veliké, krásné, důležité, úspěšné... a já si připadala malá, ošklivá a nemožná.

Poraženecky jsem zamířila do školní budovy.

Proč mě naši poslali zrovna sem? pomyslela jsem si vztekle.